

лес противник на готвените атентати. Само че той е настоявал пред някои от „гемиджките“ акция да се проведе след предстоящото общо въстание. Груев и другарите му искали атентатите в Солун, по примера на Ботевата чета след Априлското въстание от 1876 г., да бъдат един вид последен акорд от борбата на македонския народ за освобождение. „Гемиджките“ обаче не се съгласили. Те били завършили приготовленията си и ако акцията се отло-

жела, имало опасност от провал. Освен това те искали да запазят своята самостоятелност и свобода на действие.

Така или иначе, „гемиджките“ изпълнили своите планове. С извършените атентати те действително засегнали чувствително интересите на европейския капитал в Турция, нанесли удар върху престижа на султанската деспотическа система на управление и с това спечелили симпатиите на тогавашното световно про-

гресивно обществено мнение. С проявяния от тях героизъм, с упоритостта си при подготовката на атентатите, със смелостта си при тяхното изпълнение и с готовността си за саможертва, макар и малко на брой, те за времето си внесли голям дял в общия склад на революционните движения против тиранията и мракобесието. Затова не е нужно 60 години след ония дни макар и в една бележка да се подценява тяхното дело!

Иван Дивизия

ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА РЕФЕРАТИВНИЯ БЮЛЕТИН

В книжка 4 на сп. „Литературна мисъл“ бе публикувана бележка от Любен Георгиев „За по-голяма обективност на научната информация“, в която се подлагаше на критика редакцията на „Реферативния бюлетин“ при БАН — отдел за литературнознание. По повод на тази критика излезе редакторът на бюлетина др. Кръстьо Генов с контра-реплика, поместена в книжка 6 на списанието. В отговор на неговите обяснения в списанието се получи нова бележка от Л. Георгиев. В нея се прави разбор на възраженията, които дава др. Генов и се установява, че редакторът на бюлетина фактически отхвърля всички критични бележки. Л. Георгиев пише: „От изнесените 14 случая на премълчани книги и два сборника редакторът има основание да протестира само за един — за книгата на М. Янакиев, която е излязла една година по-рано и случайно се попаднала в списъка на книгите от 1961 година.

За останалите книги той и сега не дава задоволителни обяснения защо те липсват от Реферативния бюлетин. Др. Генов не счита за нужно да отговори на основния въпрос: по какъв принцип е извършен подборът на аотираните заглавия. А това оставя отворени вратите за личния произвол и субективните предпочитания на съставителя и редактора. За някои от изпуснатите книги др. Генов „обяснява“, че части от тях били аотираны в предишния брой на бюлетина, когато тия части са излизали като статии. С това той прави опит да се измъкне, защото в моята бележка се говори не за отделни статии, а за книги, които са пропуснати. В контра-репликата си Кр. Генов се опитва да ни убеди, че той е едва ли не е невинен за допуснатите сериозни пропуски, тъй като друг подбирал и предлагал за аотиране статиите и книгите, а той като редактор само упражнявал контрол върху предлага-

ните заглавия и преглеждал текста на реферативните рецензии. Но няма такъв редактор в България, който да не носи отговорност за пропуските, още повече щом той е длъжен и да упражнява контрол. От неговата контра-реплика заслужава внимание само твърдението, че пропуснатите книги ще бъдат включени в следния брой на бюлетина. Ако това стане, то ще означава, че бележката от книжка 4 на „Литературна мисъл“ е постигнала половината от целта си. Другата половина цели да бъде избавен бюлетинът за в бъдеще от подобно пристрастие и да се подобри неговото списване.“

С това редакцията смята въпросът за приключен и не възнамерява да продължава разговора. Тя е в правото си да очаква действително подобрене в подбора и аотирането на литературоведските трудове, представяни в бюлетина.

От редакцията